

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 9 sierpnia 2016 r.

Poz. 3856

WYROK NR II SA/WR 799/15 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 3 lutego 2016 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędzia NSA Zygmunt Wiśniewski

Sędziowie:

Sędzia NSA Halina Kremis (spr.)

Sędzia WSA Olga Białek

Protokolant:

Starszy asystent sędziego Katarzyna Grott

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 3 lutego 2016 r.

sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego

na uchwałę Rady Miejskiej w Siechnicach

z dnia 27 sierpnia 2015 r. nr XIII/79/15

w przedmiocie zwalczania roślin gatunku Barszcz Sosnowskiego (*Heracleum sosnowskyi*) na terenie Gminy Siechnice

I. stwierdza nie ważność zaskarżonej uchwały w całości;

II. zasądza od Gminy Siechnice na rzecz strony skarżącej kwotę 240,00 zł (słownie: dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu poniesionych kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski jako organ nadzoru powołując się na art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 ze zm.) oraz art. 50 § 2, art. 52 § 2, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.) wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę Rady Miejskiej Siechnice z dnia 27 sierpnia 2015 r., nr XIII/79/15 w sprawie zwalczania – roślin z gatunku barszcz Sosnowskiego (*Heracleum Sosnowski*) z terenu Gminy Siechnice wnosząc o stwierdzenie jej nieważności.

Na uzasadnienie skargi wskazano, że Rada Miejska Siechnice, podając w podstawie prawnej uchwały art. 7 ust. 1 pkt 1 oraz art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 mar-ca 1990 r. o samorządzie gminnym na sesji w dniu 27 sierpnia 2015 r. podjęła uchwałę w sprawie zwalczania rośliny z gatunku barszcz Sosnowskiego (*Heracleum Sosnowski*) z terenu gminy. Uchwała wpłynęła do Wojewody Dolnośląskiego w dniu 3 września 2015 r., lecz ze względu na upływ terminu, o którym mowa w art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym organ nadzoru utracił uprawnienie do orzeczenia we własnym zakresie o nieważności uchwały. Jednakże w toku badania legalności uchwały organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z istotnym naruszeniem art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r., Nr 78, poz. 483 ze zm.) oraz art. 4 ust. 3 i art. 14 ust. 1 w związku z art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2011 r., Nr 197, poz. 1172 ze zm.), co spowodowało wniesienie skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Uzasadniając zawarty w skardze wniosek o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały wskazano, że ustawa o samorządzie gminnym – w art. 41 ust. 3 – upoważnia organ stanowiący gminy do tego, aby w zakresie nieuregulowanym w odrębnych ustawach lub innych przepisach powszechnie obowiązujących wydawał przepisy porządkowe, jeżeli jest to niezbędne dla ochrony życia lub zdrowia obywateli oraz dla zapewnienia porządku, spokoju i bezpieczeństwa publicznego. O zaktualizowaniu się podstawy do wydania porządkowego aktu prawa miejscowego można mówić wtedy, gdy dany zakres spraw nie podlega regulacji przepisów powszechnie obowiązujących, a występuje sytuacja faktyczna naruszająca co najmniej jedno z dóbr prawnie chronionych wymienionych w przepisie kompetencyjnym (lub obiektywnie dobru takiemu zagrażająca). Dla podjęcia przepisów porządkowych konieczne jest, by naruszenie lub zagrożenie miało szczególny charakter lokalny, a ustanowione przepisy zawierały nakazy (zakazy) zachowania się, które stanowią bezpośrednią reakcję na istniejący stan faktyczny. Bezpośredniość ta przejawiać musi się w sformułowaniu obowiązków będących proporcjonalnymi do zagrożenia i adekwatnymi dla jego uchylenia. Przepisy zawierające te obowiązki muszą zaś w sposób dostatecznie precyzyjny opisywać sposób nakazanego/zakazanego zachowania, a zatem odpowiadać zasadzie określoności prawa.

W tych okolicznościach obowiązkiem miejscowego prawodawcy jest nie tylko weryfikacja opisanego stanu prawnego i faktycznego, ale również wykazanie, że wskazane przesłanki w danej sprawie wystąpiły.

W ramach czynności wyjaśniających Wojewoda Dolnośląski ustalił, że:

- 1) barszcz Sosnowskiego stanowi zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi,
- 2) brak jest powszechnie obowiązującej regulacji dotyczącej usuwania zagrożenia dla życia i zdrowia wynikającego z działania barszczu Sosnowskiego,
- 3) istnieje aktualna i bezpośrednia potrzeba ochrony przed zagrożeniem na obszarze Gminy Siechnice,
- 4) jednak występowanie barszczu ma charakter ogólnopolski, a zatem zagrożenie, na które odpowiada wprowadzona uchwała nie mogło być potraktowane jako mające szczególny wymiar lokalny,
- 5) a wprowadzone przepisy porządkowe nie odpowiadają na nagłe i niespodziewane (zdaniem lokalnego prawodawcy) zagrożenie, a zatem nie stanowią adekwatnej i poprawnej legislacyjnie reakcji organu stanowiącego gminy na jej zaistnienie. W związku z tym konieczne było stwierdzenie, że Rada Miejska w Siechnicach, podjęła uchwałę która w istotny sposób narusza prawo.

Barszcz Sosnowskiego został uznany za roślinę inwazyjną (która w przypadku uwolnienia do środowiska przyrodniczego może zagrozić gatunkom rodzinnym lub siedliskom przyrodniczym) – pozycja 4 i 5 w załączniku do rozporządzenia Ministra Środowiska z 9 września 2011 r. w sprawie listy roślin i zwierząt gatunków obcych, które w przypadku uwolnienia do środowiska przyrodniczego mogą zagrozić gatunkom rodzinnym lub siedliskom przyrodniczym (Dz. U. Nr 210, poz. 1260), nie jest on jednak organizmem szkodliwym (ani kwarentanowym, ani niekwarentanowym) w rozumieniu ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin (Dz. U. z 2014 r., poz. 621 ze zm.), a w związku z tym nie podlega prawnym działaniom prowadzącym do jego zwalczania ze względu na wpływ jaki wywiera na środowisko. Oznacza to, że na szczeblu regulacji ogólnokrajowej istnieją przepisy chroniące (w stopniu, które ustawodawca oraz organy wydające rozporządzenia uznały za adekwatny) środowisko przed barszczem Sosnowskiego, a zatem nie jest możliwe, aby w tym zakresie sta-

nowić przepisy porządkowe. Brak jest natomiast regulacji powszechnie obowiązujących, które przez działaniem barszczu Sosnowskiego zabezpieczyłyby życie i zdrowie ludzi. Można zatem rozważyć podjęcie działań legislacyjnych w wyniku których powstałby obowiązek podjęcia działań prowadzących do zabezpieczenia przed następstwami dla zdrowia i życia wynikającymi z kontaktu z omawianą rośliną. Należy jednak odróżnić te działania, które bezpośrednio chronią życie i zdrowie ludzi (i które mogą być przedmiotem regulacji miejscowej) od działań, które miałyby taki cel jedynie pośrednio.

Zdaniem wojewody nie sposób odmówić organowi stanowiącemu, iż podejmował działania prawodawcze w sytuacji, w której istniało aktualne i bezpośrednie zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi, a zatem poszukiwał rozwiązania prawnego w sytuacji, gdy istniało bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia i życia ludzkiego, a zatem poszukiwał rozwiązania prawnego w sytuacji, gdy istnieje „niezbędna” potrzeba podjęcia jakichś działań.

Stanowisko jakie wypracował Wojewoda Dolnośląski wynika w szczególności z faktu, że zagrożenie jakie barszcz Sosnowskiego stwarza dla życia i zdrowia ludzi stanowi fakt notoryjny. Problemy związane z występowaniem barszczu Sosnowskiego pojawiają się w różnych miejscach kraju, jednak nie może to jednoznacznie przesądzać o tym, że mają one charakter ogólnopolski. Występowanie tej rośliny na różnych obszarach kraju nie jest zbliżone, obszary niektórych gmin są wolne od zagrożenia, jakie ona powoduje, a na obszarze innych gmin stwierdzono liczne jej występowanie.

W dalszej części skargi Wojewoda Dolnośląski odwołał się do istnienia istotnej wady kwestionowanego aktu, która w jego ocenie samodzielnie wpływa na ważność uchwały, a mianowicie niewłaściwego sposobu sformułowania klauzuli jego wejścia w życie. W § 4 uchwały przewidziano, że: „Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od daty opublikowania w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego”. Klauzula ta w ocenie skarżącego jest sprzeczna z określonymi w ustawie o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych zasadami wprowadzania w życie przepisów porządkowych. Zgodnie z art. 4 ust. 3 tej ustawy: „Przepisy porządkowe wchodzi w życie po upływie trzech dni od dnia ich ogłoszenia. W uzasadnionych przypadkach przepisy porządkowe mogą wchodzić w życie w terminie krótszym niż trzy dni, a jeżeli zwłoka w wejściu w życie przepisów porządkowych mogłaby spowodować nieodwracalne szkody lub poważne zagrożenia życia, zdrowia lub mienia, można zarządzić wejście w życie takich przepisów z dniem ich ogłoszenia”, natomiast jej art. 14 stanowi, że: „1. Przepisy porządkowe ogłasza się w drodze obwieszczeń, a także w sposób zwyczajowo przyjęty na danym terenie lub w środkach masowego przekazu. 2. Za dzień ogłoszenia przepisów porządkowych uważa się dzień wskazany w obwieszczeniu. 3. Ogłoszenie przepisów porządkowych w sposób określony w ust. 1 nie zwalnia z obowiązku ich ogłoszenia w wojewódzkim dzienniku urzędowym”.

Uzasadniając podniesiony zarzut organ nadzoru wskazał, że ustawowo określono, że adekwatną *vacatio legis* dla porządkowych aktów prawa miejscowego są 3 dni. Przewidziano także możliwość skrócenia tego okresu, a nawet jego pominięcia. Nie jest natomiast możliwe wydłużenie *vacatio legis* (w przeciwieństwie do okresu *vacatio legis* pozostałych aktów normatywnych zawierających przepisy powszechnie obowiązujące). Rozwiązanie to jest zgodne z istotą porządkowych aktów prawa miejscowego, które mają służyć reagowaniu na nagłe i aktualne zagrożenie i realizować konieczność pilnego jemu przeciwdziałania. Ustalenie czternastodniowego okresu oddzielającego publikację aktu od jego wejścia w życie stanowi naruszenie prawa. Sprzeczne z prawem jest również uzależnienie daty wejścia w życie uchwały od daty jej publikacji w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego. Choć taka publikacja jest w przypadku każdego aktu prawa miejscowego obligatoryjna, to wejście w życie przepisów porządkowych uzależnione jest od innej formy ogłoszenia – tj. ich obwieszczenia.

W ocenie Wojewody Dolnośląskiego choć ustawa wskazuje na trzy obligatoryjne formy publikowania porządkowego aktu prawa miejscowego (w wojewódzkim dzienniku urzędowym, w drodze obwieszczeń oraz w sposób zwyczajowo przyjęty na danym terenie lub w środkach masowego przekazu), to za dzień ogłoszenia przepisów porządkowych uważa się dzień wskazany w obwieszczeniu. Nie jest możliwe wejście w życie porządkowego aktu prawa miejscowego bez jego obwieszczenia. Zdaniem Wojewody to publikacja w formie obwieszczeń ma walor promulgacyjny – jest ogłoszeniem w rozumieniu art. 88 ust. 1 Konstytucji RP, zaś pozostałe formy, w tym zamieszczenie uchwały w wojewódzkim dzienniku urzędowym stanowią w istocie „jedynie” obligatoryjną formę podania aktu do publicznej wiadomości. Wobec faktu, że kwestionowana uchwała nie przewiduje innej niż opublikowanie w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego formy ogłoszenia aktu (i nie została ona obwieszczona), stwierdzono brak możliwości zgodnego z ustawą nabrania przez tę uchwałę mocy obowiązującej, co stanowi istotne naruszenie prawa.

W odpowiedzi na skargę wniesiono o jej oddalenie w części. Uzasadniając zajęte w piśmie procesowym stanowisko nie zgodzono się z zarzutem istotnego naruszenia art. 4 ust. 3 i art. 14 ust. 1 w zw. z art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1484), natomiast strona

przeciwna zgodziła się ze stanowiskiem organu nadzoru w zakresie istotnego naruszenia kontrolowaną uchwałą art. 2 Konstytucji RP. Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 4 ust. 3 i art. 14 ust. 1 w zw. z art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów prawnych strona stwierdziła, że jako podstawę prawną rozstrzygnięcia przyjęto art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r., poz. 1515, ze zm.), nie zaś jak wywodzi wojewoda art. 40 ust. 3 usg, a więc jej regulacje nie mają charakteru przepisów porządkowych.

W piśmie z dnia 3 lutego 2016 r. pełnomocnik Wojewody Dolnośląskiego odnosząc się do twierdzeń zawartych w odpowiedzi na skargę podtrzymał w całości stanowisko zawarte w skardze. Dodatkowo podała, że podstawą wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności uchwały, było naruszenie art. 2 Konstytucji RP i przepisów ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych niektórych innych aktów prawnych. Wyjaśniono również, że Rada Gminy Siechnice nie mogła (działając legalnie) wydać kwestionowanego aktu przyjmując za podstawę prawną działania art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. Przywołany przepis wymienia bowiem w jakim zakresie organy stanowiące gminy mogą wprowadzać akty prawa miejscowego. Natomiast art. 7 tej ustawy określa co stanowi zadania własne gminy.

Wojewódzki Sąd Administracyjny orzekając w sprawie uwzględnił następujące okoliczności faktyczne i prawne:

Stosownie do przepisu art. 1 § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 z późn. zm.) sąd sprawuje w zakresie swej właściwości kontrolę pod względem zgodności z prawem działalności administracji publicznej. Zakres tej kontroli obejmuje również orzekanie, po myśli art. 3 § 2 pkt 5 i pkt 6 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej oraz akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, inne niż określone w pkt 5, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej. Kryterium legalności uchwały rady gminy stanowi jej zgodność z prawem. Przez sprzeczność z prawem należy przy tym rozumieć niezgodność z aktami prawa powszechnie obowiązującego, a więc z Konstytucją, ustawami, aktami wykonawczymi oraz z powszechnie obowiązującymi aktami prawa miejscowego (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 grudnia 2003 r., sygn. akt P 9/02, publ. OTK-A 2003/9/100). Za "istotne" naruszenie prawa należy uznać uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być akceptowane w demokratycznym państwie prawnym.

Zgodnie zaś z art. 147 § 1 p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i pkt 6, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. W razie zaś nieuwzględnienia skargi sąd skargę oddala (art. 151 p.p.s.a.).

Wskazać należy, że przepis art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stanowi, że uchwała organu gminy jest nieważna, gdy jest sprzeczna z prawem. Ustawa o samorządzie gminnym wyróżnia dwie kategorie wad uchwał organów gminy: istotne naruszenie prawa oraz nieistotne naruszenie prawa. W art. 91 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym stanowi, że w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały, ograniczając się do wskazania, że uchwałę wydano z naruszeniem prawa. Ustawa o samorządzie gminnym nie określa jednak rodzaju naruszeń prawa, które należy zakwalifikować do istotnego naruszenia prawa. W orzecnictwie sądowym przyjmuje się, że są to takiego rodzaju naruszenia prawa jak: podjęcie uchwały przez organ niewłaściwy, brak podstawy do podjęcia uchwały określonej treści, niewłaściwe zastosowanie przepisu prawnego będącego podstawą podjęcia uchwały, naruszenie procedury podjęcia uchwały, czy też naruszenie przepisów, wyznaczających kompetencje do podejmowania tych aktów.

W niniejszej sprawie przedmiotem oceny Sądu jest uchwała Rady Gminy Siechnice z dnia 20 listopada 2015 r., nr XIII/79/15 w sprawie zwalczania rośliny z gatunku barszcz Sosnowskiego z terenu Gminy Siechnice. Abstrahując od dalszych rozważań na wstępie zauważyć należy, że zagrożenia wynikającego dla zdrowia i życia ludzkiego powodowane występowaniem rośliny barszcz Sosnowskiego nie wymagają dodatkowych wyjaśnień czy komentarzy, jako że okoliczność ta stanowi fakt powszechnie znany. Jednakowoż sama wola gminnego prawodawcy ukierunkowana na eliminację potencjalnych zagrożeń, która przybiera formę uchwały rady gminy, mimo powszechnie akceptowalnego i społecznie uzasadnionego dążenia do uregulowania tej kwestii stosownym przepisem prawa miejscowego musi mieścić się w szeroko pojętym systemie prawa, przez co w szczególności należy rozumieć wydanie owego aktu prawa miejscowego w zgodzie i z poszanowaniem przepisów powszechnie obowiązujących. Wychodząc z założenia konieczności spełniania przez przepis prawa miejscowego wymogu zgodności ze wskazanymi na wstępie rozważań przepisami powszechnie obowiązującymi, Sąd w składzie orzekającym doszedł do przekonania, że zaskarżona uchwała istotnie narusza wskazane w

skardze przepisy. W tych okolicznościach mimo szczytnego celu jaki założyła sobie Rada Gminy Siechnice poprzez podjęcie próby uregulowania istotnej kwestii, a mianowicie zwalczania niebezpiecznej rośliny, zaskarżona uchwała musi zostać wyeliminowana z obrotu prawnego.

Niejako poza sporem pozostaje fakt, że unormowaniem zamieszczonym w § 4 uchwały postanowiono, że uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od daty opublikowania w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego. Organ nadzoru pośród zarzutów skargi zamieszcza twierdzenia dotyczące wprost zastosowania nie-właściwego trybu wprowadzenia przedmiotowej uchwały do obrotu. Jasno sprecyzowany został przez Wojewodę Dolnośląskiego zarzut naruszenia art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 14 ust. 2 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych. Szeroko wyjaśniono, że uchwała ze względu na przedmiot regulacji jaki został nią objęty stanowi przepis porządkowy. Właściwym zatem sposobem „wprowadzenia w życie” przepisu prawa miejscowego w myśl art. 14 ust. 2 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych jest ich ogłoszenie poprzez obwieszczenie. W niniejszym przypadku mamy do czynienia z wprowadzonym przez zapis § 4 przedmiotowej uchwały zamierzonym przez gminnego prawodawcę wejściem w życie uchwały w życie po upływie 14 dni od daty opublikowania w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego. Powtórzyć należy w tym miejscu za skarżącym, że mamy do czynienia ze sprzecznym z prawem uzależnieniem daty wejścia w życie uchwały od daty jej publikacji w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Nie można zgodzić się z tezą, zawartą w odpowiedzi na skargę Rady Gminy Siechnice o prawidłowości związanej z określeniem sposobu i daty wprowadzenia uchwały w życie, co wynika z zamieszczenia w podstawie prawnej uchwały art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, nie zaś jak wywodzi wojewoda art. 40 ust. 3 usg, a więc jej regulacje nie mają charakteru przepisów porządkowych. Stosownie do treści art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, gminie przysługuje prawo aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy. Jednakże, zgodnie z wolą ustawodawcy, kompetentne organy gminy mogą wydawać akty prawa miejscowego jedynie w zakresie wskazanym w ust. 2 przywołanego przepisu, a są to: wewnętrzny ustrój gminy jednostek pomocniczych, organizacja urzędów i instytucji gminnych, zasad zarządu mieniem gminy, zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej.

Natomiast ustawodawca dopuszcza tworzenie przepisów porządkowych w zakresie nieuregulowanym w odrębnych ustawach lub innych przepisach powszechnie obowiązujących, przy czym wskazany przepis ma zastosowanie wtedy, gdy jest to niezbędne dla ochrony zdrowia lub życia obywateli oraz dla zapewnienia porządku, spokoju i bezpieczeństwa publicznego.

W warunkach rozpoznawanej sprawy jest to o tyle istotne, że podstawę prawną wydania skarżonej uchwały mógł stanowić jedynie art. 40 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym, a nie przywołany przez gminę art. 40 ust. 1. W konsekwencji w sposób oczywisty wejście tego aktu w życie jest regulowane treścią art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1484).

Przyjąć zatem należy, że kontrolowana uchwała poprzez zapis dokonany w § 7 posiada wadę w postaci niezgodnego z prawem wprowadzenia uchwały do obrotu. W sensie prawnym regulacja ta stanowi rażące naruszenie prawa, które skutkuje koniecznością stwierdzenia nieważności uchwały.

Poza wskazaną wadliwością zaskarżonej uchwały, co warunkuje konieczność stwierdzenia jej nieważności, w ocenie Sądu w składzie orzekającym, za trafne należy uznać pozostałe twierdzenia Wojewody Dolnośląskiego zawarte w skardze. Gdyby przyjąć, na co zwraca uwagę organ nadzoru, że gminny prawodawca jest uprawniony w trybie przepisów porządkowych do przedsięwzięcia działań ukierunkowanych na likwidację lokalnych zagrożeń, nie można uznać, aby zagrożenia wynikające ze stwierdzenia na terenie gminy barszczu Sosnowskiego posiadały charakter nadzwyczajny czy nagły. Populacja tej rośliny została stwierdzona na terenie gminy dość dawno, zaś impulsem podjęcia rozwiązań służących jej likwidacji nie było zapewne nagłe się jej pojawienie na terenie gminy lecz sygnalizowane tragiczne zdarzenia z jej udziałem. Tak więc wobec wskazywanych przez Wojewodę Dolnośląskiego przepisów powszechnie obowiązujących regulujących zagadnienia związane ze zwalczaniem tej rośliny brak było wystarczających podstaw do podejmowania w tej sprawie przepisów porządkowych.

Na koniec zauważyć należy, że na akceptację zasługują również poglądy Wojewody Dolnośląskiego dotyczące nieadekwatności wprowadzonego uchwałą obowiązku w stosunku do zaistniałych zagrożeń. Zamieszczony w § 1 ust. 1 uchwały obowiązek „likwidacji z terenu swoich posesji rośliny gatunku barszcz Sosnowskiego” nie jest również na tyle jasny i precyzyjny jak wymagają tego reguły stanowienia prawa miejscowego.

Wobec przedstawionych okoliczności Wojewódzki Sąd Administracyjny – uznając skargę za uzasadnioną – stosownie do przepisu art. 147 § 1 powołanej na wstępie ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, orzekł jak w sentencji. O kosztach orzeczono na podstawie art. 200 ustawy.